

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1403/05
14.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Мирјане Грубић, Весне Поповић, Јасминке Станојевић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог ББ, чији је пуномоћник ВВ, адв., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. бр. 236/05 од 02.03.2005. године, у седници одржаној 14.12.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу Гж. бр. 236/05 од 02.03.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Чајетини П. бр. 33/04 од 15.11.2004. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА којим је тражила да се обавезе тужени ВВ да јој исплати 42.000 канадских долара са домицилном каматом почев од 25.05.1992. године па до исплате све обрачунато у динарској противвредности по курсу у тренутку исплате по којима банке врше откуп девиза од грађана у месту испуњења. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом да на име накнаде трошкове парничног поступка плати 100.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Окружног суда у Ужицу Гж. бр. 236/05 од 02.03.2005. године преиначена је пресуда Општинског суда у Чајетини П. бр. 33/04 од 15.11.2004. године, па је усвојен тужбени захтев тужиле АА и обавезан тужени ББ да тужили на име дуга исплати 42.000 канадских долара са домицилном каматом почев од 25.05.1992. године до исплате, све у динарској противвредности обрачунатој у тренутку исплате по курсу по којем банке врше откуп девиза од грађана у месту испуњења, као и да тужили на име трошкова парничног поступка плати 154.580,00 динара све у року од 15 дана по пријему пресуде.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП ("Сл. лист СФРЈ" бр. 4/77, 36/77 ... и "Сл. лист СРЈ" бр. 27/92, 31/93, са каснијим изменама и допунама), који се примењује на основу чл. 491. ст. 4. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 125/2004) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, ГГ била је власник стана, површине 41,21 м², у улици ____ бр. ____ на кат. парцели бр. ____ К.О. _____. Дана 17.10.1991. године, сачињен је писмени уговор о купопродаји (није оверен у суду, а потписала су га и два сведока) између ГГ-продавца и туженог - купца, којим је поменути стан продат за 22.900 ДЕМ и 2.275 УСА долара уз констатацију да је новац исплаћен продавцу и да је купац ушао у посед. Истог датума, ГГ је издала пуномоћје туженом, оверено у Петом општинском суду у Београду под Ов. бр. 5879/91, којим га је овластила да може да располаже станом. Уговором о продаји, закљученим 25.05.1992. године, а неовереним у суду, ДД је од туженог купио означени стан и на име цене му предао 42.000 канадских долара, стим што је 27.05.1992. године у Основном суду у Херцег Новом оверен уговор о купопродаји стана, који су потписали ДД-купац и тужени - као пуномоћник продавца ГГ, по пуномоћју Ов. бр. 5879/91 од 17.10.1991. године. Правноснажном пресудом Основног суда у Херцег Новом П. бр. 473/98 од 12.07.1999. године одбијен је тужбени захтев тужиоца ДД против тужене ГГ којим је тражено да се утврди да је он власник стана који се налази у улици ____ бр. ____ у ____, а усвојен је противтужбени захтев ГГ и утврђено да је ништав уговор о купопродаји стана који је ДД закључио са ББ као пуномоћником без уредног пуномоћја за продају стана, оверен у основном суду у Херцег Новом под Ов. бр. 2770/2 27.05.1992. године, па је ДД обавезан да ГГ врати стан у посед. На основу ове пресуде ДД је из стана исељен. Иначе, тужила је наследник ДД.

На утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе чл. 210. ст. 2. и чл. 214. Закона о облигационим односима, повезано са чл. 395. истог закона. Обавеза туженог на враћање 42.000 канадских долара у динарској противвредности правном следбенику ДД проистиче из околности што је ту суму примио по основу којих се није остварио односно који је касније отпао. Наиме, правни претходник тужиле је туженом, на име купопродајне цене стана предао утужени износ али је после тога правноснажном пресудом утврђено, према земљишно књижном власнику

конес, али је, после тога, правоснажном пресудом утврђено, према Земљишно-књижном власнику непокретности, да ДД није стекао право својине на стану, због чега је исељен, тако да се није остварио основ исплате купопродајне цене, па је извесно да тужени без правног основа држи новац који је предмет спора.

Без утицаја су на другачију одлуку наводи у ревизији да је тужени од правног претходника тужиље примио 42.000 канадских долара на основу закљученог уговора о купопродаји стана од 25.05.1992. године, који је у целости извршен, а ни у једном поступку није раскинут или поништен. Ово из разлога што је правно дејство тог уговора престало правноснажношћу пресуде основног суда у Херцег Новом П. бр. 473/98 од 12.07.1999. године и исељењем ДД из стана.

Ирелевантно је, у овој правној ствари, указивање подносиоца ревизије на постојање нерашчишћених односа између туженог и ГГ поводом писменог и неовереног уговора о купопродаји стана закљученог између њих, пред сведоцима 17.10.1991. године, а у погледу уговорене купопродајне цене.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, пошто је донета исправном применом чл. 154., 155. и 166. ЗПП.

На основу чл. 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

ВС